

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoP/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718203740
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6718203740.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Ľubomíra Šablu a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu v právnej veci navrhovateľa: O. D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. S. č. XX, XXX XX S., zastúpený advokátom JUDr. Michalom Vlkolinským, so sídlom Námestie SNP 17/29, 960 01 Zvolen, proti osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti (synovi): J. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. P. č. XXX/XX, XXX XX H., zastúpený splnomocnenou zástupkyňou E. E. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. P. č. XXX/XX, XXX XX H., v konaní o návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti k plnoletému dieťaťu, o odvolaní osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti J. E. proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 16Pc/21/2018-386 zo dňa 17.01.2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku o zrušení vyživovacej povinnosti otca O. D. E. voči synovi J. E. dňom 01.07.2019 a v závislom treťom výroku o trovách konania p o t v r d z u j e.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom čiastočne vyhovel návrhu navrhovateľa na zrušenie jeho vyživovacej povinnosti vo vzťahu k synovi (osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti) J. E. určenú naposledy rozsudkom Okresného súdu Prievidza z 02.04.2009 sp. zn. 12P/32/2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 18.06.2009 sp. zn. 4CoP/29/2009 tak, že vyživovaciu povinnosť otca voči synovi zrušil počnúc dňom 01.07.2019. Po doplnení dokazovania v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 17CoP/19/2019 z 29.05.2019, ktorým bol zrušený jeho skorší rozsudok súd prvej inštancie dospel k názoru, že návrh navrhovateľa na zrušenie vyživovacej povinnosti je čiastočne dôvodný. Podľa dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie sa navrhovateľ domáha zrušenia vyživovacej povinnosti voči synovi počnúc dňom 04.08.2012. Ťažiskovým dôvodom na zrušenie vyživovacej povinnosti voči synovi počnúc dňom 01.07.2019 bola skutočnosť, že od tohto dňa považoval súd prvej inštancie syna za schopného sám sa živiť. Podľa jeho vyjadrenia letný semester na vysokej škole, na ktorej študuje, skončil 30.06.2019. K tomuto dňu uplynula dvojnásobná dĺžka štúdia (12 semestrov) potrebného na získanie titulu na univerzite v zahraničí (6 semestrov pre získanie vysokoškolského titulu bakalár). Predĺženie štúdia na dvojnásobnú dĺžku bolo podľa názoru súdu prvej inštancie odôvodnené dyslexiou a dysgrafiou syna, čo v konaní potvrdili obaja účastníci. Dvojnásobná dĺžka štúdia bola podľa súdu prvej inštancie dostatočná vzhľadom na požiadavku racionálnej uvedomelej a sústredenej prípravy na budúce povolanie syna. Syn študoval na škole formou denného štúdia, čo mu do 30.06.2019 bránilo obstaráť si akékoľvek finančné prostriedky na živobytie vlastnou prácou. Na krytie potrieb žalobcu nepostačoval majetok vo forme 5 % obchodného podielu v spoločnosti E. s.r.o., so sídlom P. XXX/XX, H., keď v roku 2018 bol vykázaný výsledok hospodárenia tejto spoločnosti plus 7.915,- Eur, ktoré sa ale na základe rozhodnutia spoločnosti medzi spoločníkov nerozdeľovala. Syn ako minoritný spoločník

nerozhoduje o spoločnosti ani o vedení tejto spoločnosti, keďže nie je jej konateľom a nemá možnosť ovplyvniť rozhodovanie v spoločnosti ani v prípade, že spoločnosť rozhodne o nevyplatení zisku medzi spoločníkov. V prípade, že by sa aj zhodnocoval obchodný podiel syna v tejto spoločnosti do budúcnosti, ako tvrdí navrhovateľ, za obdobie do 30.06.2019 to pre syna nezabezpečovalo dostatočné finančné prostriedky, ktoré by pokrývali jeho výdavky na štúdium a výživu.

1.1 Majetkové pomery navrhovateľa v čase do 30.06.2019 i keď je starobným dôchodcom s výškou dôchodku 401,80 Eur dovoľovali plnenie si vyživovacej povinnosti voči synovi v rozsahu ustanovenom posledným rozhodnutím súdu. K tomuto záveru dospel súd prvej inštancie na základe zistenia, že sa navrhovateľ zbavil majetku v hodnote viac ako 550.000,- Eur bez primeraného dôvodu, keď kúpnymi zmluvami zo dňa 12.06.2012 a 20.06.2012 previedol nehnuteľnosti na tretiu osobu bez toho, aby dostal primerané protiplnenie, ktoré bolo dohodnuté s lehotou splatnosti 15 rokov. Navrhovateľ je okrem toho vlastníkom viacerých motorových vozidiel (zistené z lustrácie polície), podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností v kat. úz. U. Z., okres Q., C. S., okres P. a je jediným spoločníkom a konateľom v troch spoločnostiach s ručením obmedzeným. Napriek tomu, že tieto spoločnosti podľa tvrdenia navrhovateľa nevykonávajú žiadnu činnosť a podľa ročných závierok zisk nedosahujú, na tento majetok súd prvej inštancie prihládol majúci za to, že keby ošoh z týchto spoločností navrhovateľ nemal, bol by zrejme inicioval ich zrušenie. Ďalšie dokazovanie na zistenie majetkových pomerov navrhovateľa nepovažoval súd prvej inštancie za potrebné.

1.2 Trvanie vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči synovi posúdil súd prvej inštancie podľa ustanovení zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine jeho § 62 ods. 1, 2 a 5, § 75 ods.1 a § 78 ods.1.

1.3 Navrhovateľom uvádzaný dôvod na zrušenie vyživovacej povinnosti, že osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti určená rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 12P/32/2007-295 z 02.04.2009 neexistuje preukázaný nebol. Osoba J. E. je v zmysle odpovede na lustráciu v registri obyvateľov osobou mužského pohlavia, ktorá sa narodila dňa 20.10.1992 v E. s rodným číslom XXXXXX/XXXX rodičom D. E., nar. XX.XX.XXXX a matke E. D., nar. XX.XX.XXXX, ktorá si len dobrovoľne zmenila priezvisko z priezviska E. na priezvisko E.. Zmena priezviska nemení identitu osoby a nemá vplyv na skôr vydané rozhodnutie o vyživovacej povinnosti, preto nemôže spôsobiť ani zánik vyživovacej povinnosti otca (navrhovateľa) voči synovi.

1.4 Zrušenia vyživovacej povinnosti za obdobie od 01.10.2013 z rovnakého dôvodu, že osoba oprávnená na výživné podľa rozsudku Okresného súdu Prievidza z 02.04.2009 č. k. 12P/32/2007-295 neexistuje sa domáhal navrhovateľ už v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 6C/152/2013, kde bol jeho návrh rozsudkom z 29.06.2016 zamietnutý, preto konanie o zrušenie vyživovacej povinnosti otca voči synovi vedené na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 6C/152/2013 za obdobie od 01.10.2013 do 29.06.2016 predstavuje prekážku veci rozsúdenej podľa § 230 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C.s.p.“). Súd konanie z tohto dôvodu za obdobie od 01.10.2013 do 29.06.2016 podľa § 161 ods. 2 Civilného sporového poriadku pre existenciu neodstrániteľného nedostatku podmienky konania zastavil.

1.5 Dôvod pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov vyvodil súd prvej inštancie z ustanovení § 52, § 53 a § 55 Civilného mimosporového poriadku.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním syn navrhovateľa J. E.. V prvom rade namietal, že pri predvolaní jeho splnomocnenej zástupkyne na pojednávanie dňa 17. januára 2020 nebola dodržaná zákonná lehota na prípravu na pojednávanie, keď predvolanie bolo doručené jeho zástupkyňi iba 13. januára 2020. V ďalšom texte zopakoval, aké povinnosti uložil odvolací súd súdu prvej inštancie v uznesení sp. zn. 17CoP/19/2019 z 29. mája 2019 a oznámil, že navrhovateľ bol na základe rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/42/2019 oslobodený spod obžaloby pre prečin zanedbania povinnej výživy a že konanie na Okresnom súde Zvolen sp. zn. 6Pc/7/2019 (zrejme 6Pc/7/2018 - poznámka odvolacieho súdu) o určenie výživného bolo dňa 20. septembra 2019 zastavené. Súdu oznamoval, že po zrušení skoršieho rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedal otázky položené súdom a argumentoval, že neobstojí tvrdenie navrhovateľa, že po zmene priezviska zmenil aj svoju identitu, čím sa stal pre všetky databázy neidentifikovateľný a že osoba označená menom J. E., nar. XX.XX.XXXX v E. neexistuje. Navrhovateľ sa účelovo stal „bezdomovcom“, menil pobyty, aby nemusel na neho platiť výživné. Popri tom je navrhovateľ majetný človek, ktorý zavádza a klame súd. On (J. E.) žiadal, aby súd vypočul troch svedkov ohľadne majetku navrhovateľa. Súd prvej inštancie považoval túto požiadavku za bezpredmetnú. Dokazovanie nevykonal, pretože vykonané dokazovanie o majetku navrhovateľa považoval za dostatočné. Má indície, že navrhovateľ má advokátov - vybavovačov, ktorí sa „prihovárajú“ za neho na súdoch. Navrhovateľ nepredložil daňové priznania obchodných spoločností, ktorých je konateľom a spoločníkom a súd prvej inštancie sa týmito skutočnosťami nezaoberal. Poukázal na

ustanovenie § 62 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého je plnenie vyživovacej povinnosti k deťom zákonná povinnosť rodičov a trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Uviedol, že naďalej bez prerušenia pokračuje v dennom štúdiu na Ekonomickej univerzite vo R.. V Zákone o rodine nie je obmedzená dĺžka štúdia, vyživovacia povinnosť nie je ohraničená dosiahnutím určitého veku dieťaťa. On sa naďalej sústavne pripravuje na výkon povolania štúdiom a nie je schopný sám sa živiť a uspokojovať svoje potreby, preto neexistuje právny dôvod na zrušenie výživného. Zanedbanie povinnej výživy zo strany navrhovateľa malo pre neho nepriaznivé následky, ktoré mu bránili v úspešnom štúdiu (nedostatok jedla, časté ochorenie z nedostatočnej výživy, stresové situácie). Navrhovateľ nakupuje nehnuteľnosti v cudzine. Podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Navrhovateľ vlastní niekoľko nehnuteľností, ktoré vedie na tretie osoby. Niekoľkokrát ročne chodí na dovolenky a platí ich aj svojim spoločníkom. Ako dôkaz predložil letenku z Viedne do Antálie a späť v dňoch 03.01.2020 a 11.01.2020 a hotelový poukaz na meno navrhovateľa ďalšej osoby v hoteli Side Miami Beach v Side v Turecku. Nepravdivé je tvrdenie navrhovateľa, že má príjem iba zo Sociálnej poisťovne vo výške 401,80 €. Má dostatok finančných prostriedkov a majetku na uspokojovanie svojich potrieb. Žiadal, aby odvolací súd „dospel k záveru“, že zákonná povinnosť navrhovateľa voči odporcovi podľa § 62 ods. 1 a ods. 2 Zákona o rodine naďalej trvá z dôvodu, že výživou oprávnená osoba naďalej študuje na Ekonomickej univerzite vo R. dennou formou štúdia.

3. Navrhovateľ sa k odvolaniu J. E. vyjadril v písomnom podaní zo 7. apríla 2020. Konanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie vyhodnotil ako súladné s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveného v uznesení sp. zn. 17CoP/19/2019. Potvrdil, že konanie vedené na Okresnom súde vo Zvolene pod sp. zn. 6Pc/7/2018 bolo 20. septembra 2019 zastavené, zopakoval dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie konanie o zrušenie vyživovacej povinnosti voči J. E. za obdobie od 01.10.2013 do 29.06.2016 zastavil a z akého dôvodu zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči synovi počnúc dňom 01.07.2019. Súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že študijné výsledky syna, ktoré aj s prihliadnutím na ním prezentovanú dyslexiu a dysgrafiю a poruchy správania presiahli štandardnú dĺžku štúdia sú neadekvátne dĺžke štúdia na vysokej škole. Syn začal študovať na vysokej škole v zimnom semestri v októbri 2013. Neobstojí tvrdenie syna, že študuje v cudzom jazyku, keď sa syn narodil v E., kde prežil prvé štyri roky života a aj po presťahovaní sa na Slovensko alebo počas pobytov v Rakúsku sa u nich bežne hovorilo po nemecky. Súd prvej inštancie podľa názoru navrhovateľa správne vyhodnotil, že nie je možné od navrhovateľa ako starobného dôchodcu požadovať, aby platil výživné v sume 450,- € mesačne, tým skôr, keď sám je ťažko chorý, má diagnostikovanú ischemickú chorobu srdca a s tým spojené ďalšie zdravotné ťažkosti a obmedzenia. K listinným dôkazom predkladaným vo fotokópiách a nie v úradnom jazyku sa navrhovateľ vyjadriť nevie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Zvolen zo 17. januára 2020 potvrdil ako vecne správny.

4. Navrhovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Prievidza 18. mája 2018 (vec bola z Okresného súdu Prievidza z dôvodu miestnej príslušnosti postúpená na Okresný súd Zvolen) domáhal zrušenia vyživovacej povinnosti voči synovi dňom 4. augusta 2012 s odôvodnením, že J. E. si dňa 3. augusta 2012 zmenil svoju identitu. Súd prvej inštancie uvádza v bode 21 a 22 odôvodnenia rozsudku rovnaký dátum ohraničenia predmetu konania (od 4. augusta 2012 do budúca) a podrobne sa vyporiadal s argumentáciou navrhovateľa, odkedy a z akého dôvodu má byť zrušená jeho vyživovacia povinnosť voči synovi. Súd prvej inštancie vysvetlil, že zmenou priezviska sa nezmenila totožnosť osoby oprávnenej na výživné, že ide o totožnú oprávnenú osobu z vyživovacej povinnosti ako bola osoba pri určení vyživovacej povinnosti rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 12P/32/2007-295 zo dňa 2. apríla 2009, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4CoP/29/2009-311 z 18.06.2009, že zmena priezviska nespôsobila zánik vyživovacej povinnosti otca (navrhovateľa) voči synovi a návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti navrhovateľa je dôvodný len odo dňa 01.07.2019 dňom nasledujúcim po skončení letného semestra na vysokej škole, ktorú syn navrhovateľa študuje a od tohto dňa považoval súd prvej inštancie syna za schopného sám sa živiť z dôvodu uplynutia dvojnásobnej dĺžky štúdia potrebného na získanie titulu na univerzite v zahraničí. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva jednoznačný záver, že návrh navrhovateľa za obdobie od 04.08.2012 do 01.07.2019 nepovažoval súd prvej inštancie za dôvodný, ale v rozhodnutí opomenul súd prvej inštancie vyjadriť tento názor výrokom rozhodnutia, keď návrh v časti za obdobie presahujúce obdobie od 01.10.2013 do 29.06.2016, za ktoré bolo konanie o zrušenie vyživovacej povinnosti otca voči synovi zastavené podľa § 230 a § 161 ods. 2 Civilného sporového poriadku, nezamietol.

4.1 Konanie vo veciach výživného plnoletých osôb podľa ôsmeho dielu druhej časti Civilného mimosporového poriadku môže začať len na návrh (§ 155). V týchto konaniach, i keď sa prejednávajú

podľa ustanovení Civilného mimosporového poriadku, je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania. Viazanosť rozsahom odvolania totiž vylučuje Civilný mimosporový poriadok v § 65 iba vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu.

4.2 Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal len syn navrhovateľa J. E., ktorý nesúhlasil so zrušením vyživovacej povinnosti otca voči nemu od 01.07.2019 naďalej. Navrhovateľ sám na pojednávaní dňa 17. januára 2020 súdu prvej inštancie uviedol, že v trestnej veci Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/53/2018, v ktorej bol stíhaný a odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení zákona č. 1/2014 Z. z. za to, že hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojho syna J. E., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 12P/32/2007 z 2. apríla 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. júla 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4CoP/29/2009 z 18. júna 2009 bol viazaný platiť matke syna výživné na syna J. E., teraz E., 450,- € mesačne, túto povinnosť si úmyselne neplnil v termínoch a vo výške určenej súdom, i keď mu to jeho majetkové a osobné pomery umožňovali, keďže v roku 2012 sa za nápadne nevýhodných podmienok zbavoval hnutelného a nehnuteľného majetku v hodnote 550 000,- € a na výživnom zostal by dlhý poškodenému J. E. 21 017,88 € už Krajský súd v Trenčíne 14. januára 2020 rozhodol tak, že obžalovaného navrhovateľa oslobodil spod obžaloby v celom rozsahu z dôvodu, že zanikla trestnosť činu, keď podľa rozsudku okresného súdu uhradil do decembra 2018 poškodenému J. E. celú sumu 21 017,88 €. I keď návrhu navrhovateľa na zrušenie jeho vyživovacej povinnosti nebolo v celom rozsahu vyhovievané, navrhovateľ odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal a vo vyjadrení k odvolaniu zopakoval spôsob a dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie z čoho je zrejmé, že rozhodnutiu v plnom rozsahu porozumel a aj napriek len čiastočnému úspechu označil rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a navrhol ho potvrdiť. Z vyjadrenia navrhovateľa k odvolaniu osoby oprávnenej na výživné a zo skutočnosti, že navrhovateľ zastúpený advokátom nepodal súdu prvej inštancie návrh na doplnenie rozsudku podľa § 225 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolací súd vyvodil, že opomenutie súdu prvej inštancie vyjadriť samostatným výrokom rozhodnutia názor o dôvodnosti návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti otca voči synovi len od 01.07.2019, podrobne vysvetlený v bode 21 a 22 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, nebráni odvolaciemu súdu prejednať vec v dôsledku odvolania syna J. E., ktorý podľa obsahu odvolania napáda len druhý výrok rozsudku súdu prvej inštancie o zrušení vyživovacej povinnosti otca voči synovi počnúc dňom 01.07.2019. Osobitné dôvody voči tretiemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov syn navrhovateľa v odvolaní neuvádza. Tento výrok preskúmal odvolací súd len ako výrok závislý na rozhodnutí o veci samej podľa § 379 písm. a) Civilného sporového poriadku. Takýto postup odvolacieho súdu je v súlade so základnými princípmi Civilného mimosporového poriadku, ktorý v článku 7 prelomuje pre procesné právo typický „formalizmus“ a ukladá v článku 12 súdu postupovať v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádzať zbytočným prietahom, konať hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb. Ak je navrhovateľ spokojný s rozhodnutím súdu, bolo by nehospodárne vrátiť vec súdu prvej inštancie za účelom vydania doplnujúceho rozsudku v časti o zamietnutí návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti otca voči synovi za obdobie od 04.08.2012 do 30.09.2013 a od 30.06.2016 do 30.06.2019, keď navrhovateľ dostatočne určite a jasne vyjadril svoju spokojnosť s rozhodnutím súdu prvej inštancie vo vyjadrení k odvolaniu syna a tým, že návrh na doplnenie rozsudku nepodal. Účel sledovaný konaním (zrušenie jeho vyživovacej povinnosti určenej súdom) navrhovateľ dosiahol.

5. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu, že podmienky na jeho nariadenie ustanovené v § 385 ods. 1 C. s. p. splnené neboli, iba v rozsahu odvolania syna J. E. v súlade s § 379 písm. a) C. s. p. zohľadniac, že v mimosporovom konaní nie je odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi (§ 66 C. m. p.) a že na vady konania pred súdom prvej inštancie má odvolací súd podľa § 67 C. m. p. prihliadnuť, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a dospel k názoru, že všetky synom uvádzané dôvody odvolania súdu prvej inštancie vo svojom rozhodnutí preskúmal a správne vyhodnotil. V konaní postupoval súd prvej inštancie tak, aby zistil všetky rozhodujúce skutočnosti pre zistenie skutočného stavu veci a nič nenasvedčuje podozreniu syna, že by navrhovateľa zastupoval advokát, ktorý „vybavuje“ veci v jeho prospech u sudcu. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti napadnutej odvolaním syna, z tohto dôvodu rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. (ktorý podľa princípu subsidiarity vyjadreného v § 2 ods. 1 C. m. p. sa aplikuje aj na konania upravené v Civilnom mimosporovom poriadku) potvrdil. Podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením

napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd nevidí potrebu opakovať rozsiahle dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré poukazuje a s ktorými sa stotožňuje a v súlade s § 387 ods. 1, 2 C. s. p. odpovie len na odvolacie námietky syna J. E..

6. V podstatnej časti rozhodnutia súd prvej inštancie reprodukoval vyjadrenia účastníkov, označil dôkazy, ktoré vo veci vykonal a aké skutkové zistenia z nich vyvodil a výsledok dokazovania zhodnotil tak, že osoba, voči ktorej má navrhovateľ povinnosť platiť výživné stále žije a existuje, ide o syna J. E., nar. XX.XX.XXXX, ktorý len zmenil priezvisko, čo ale nemá vplyv na trvanie vyživovacej povinnosti otca voči synovi podľa rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 12P/32/2007-295 z 2. apríla 2009, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4CoP/29/2009 z 18.06.2009. Povinnosť platiť výživné podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine trvala navrhovateľa do 30. júna 2019, kedy skončil letný semester na viedenskej Ekonomickej univerzite, na ktorej sa formou denného štúdia syn navrhovateľa pripravuje na budúce povolanie. Dôvodom takéhoto rozhodnutia nebolo zistenie, že by syn mal príjem zo spoločnosti E. s. r. o., so sídlom v H., ktorý by pokryl jeho výdavky na živobytie ani skutočnosť, že by navrhovateľ ako starobný dôchodca a súčasne spoločník obchodných spoločností nemal dostatok finančných prostriedkov na platenie určeného výživného vo výške 450,- € mesačne, naopak súd prvej inštancie výslovne v bode 22 odôvodnenia konštatoval, že osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti nemá zo spoločnosti E. s. r. o. príjem, z ktorého by dokázala uspokojiť svoje mesačné náklady spojené so štúdiom a prípravou na budúce povolanie a že sa navrhovateľ bezdôvodne vzdal majetku v hodnote viac ako 550 000,- € bez primeraného dôvodu, je spoločník obchodných spoločností a vlastníkom viacerých motorových vozidiel, teda sa nepovažuje za nemajetného (bod 23 odôvodnenia). Za schopného sám sa živiť považoval súd prvej inštancie syna navrhovateľa s poukazom na dĺžku štúdia, ktoré trvá neprímerane dlho, viac ako dvojnásobok dĺžky potrebnej na získanie titulu na univerzite v zahraničí. Predĺženie až na dvojnásobnú dĺžku považoval prvoinštančný súd za odôvodnené dyslexiou a dysgrafiou syna s dovetkom, že táto dĺžka bola postačujúca na racionálnu, uvedomelú a sústredenú prípravu na budúce povolanie. Odvolací súd s týmto názorom súdu prvej inštancie sa plne stotožňuje.

7. Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

8. Vyživovacia povinnosť podľa Zákona o rodine skutočne nie je ohraničená určitým vekom, výživou oprávnenej osoby, povinnosť plniť si vyživovaciu povinnosť je viazaná len na zistenie, že dieťa nie je schopné samé sa živiť.

8.1 Syn navrhovateľa dovŕši 20. októbra 2020 28 rokov. Pravdou je, že podľa Zákona o rodine študent denného štúdia pripravujúci sa na budúce povolanie zákonnú povinnosť pracovať nemá. Neznamená to však, že by celá ťarcha nákladov na štúdium syna mala spočívať na pleciach jeho otca, keď okrem dysgrafie a dyslexie iné zdravotné ťažkosti brániace 28 ročnému mužovi obstaráť si príjem na svoje živobytie v konaní zistené neboli. Schopnosti živiť sa sám na strane syna nemôže brániť ani rozvrh štúdia na vysokej škole, keď si štúdiom plánuje sám a môže si rozvrh prispôbiť prípadným pracovným povinnostiam. Obhajoba dĺžky štúdia synom navrhovateľa cudzím jazykom a obtiažnosťou štúdia neobstojí, keď zvolenú školu si J. E. vybral sám a vzhľadom na tvrdenú dyslexiu a dysgrafiou mohol získať vysokoškolský titul aj na inej škole zodpovedajúcej viac jeho schopnostiam a zdravotnému stavu. Študijné výsledky syna zistené z prehľadu štúdia predloženého odvolateľom nenasvedčujú sústredenému úsiliu J. E. ukončiť riadne a včas štúdium na vysokej škole. Odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že u dyslektika a dysgrafika nie je možné automaticky považovať dlhší čas štúdia slúžiaceho na prípravu na budúce povolanie za „štúdium pre štúdium“ (v zmysle nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2121/14 z 30. septembra 2014), avšak aj u takéhoto študenta je potrebné zisťovať, či sa štúdiu venuje s dostatočnou starostlivosťou, či dosiahnuté študijné výsledky potvrdzujú jeho skutočný záujem o zvolený odbor a či trvá vyživovacia povinnosť rodiča k dieťaťu až do skutočného ukončenia štúdia, keď sa u plnoletého dieťaťa očakáva, že bude vyvíjať primerané úsilie smerujúce k tomu, aby sa uživilo samé. Po uplynutí dvojnásobnej dĺžky štúdia potrebného na získanie titulu na univerzite v zahraničí sa ani podľa názoru odvolacieho súdu zákonná a súdom vymáhateľná vyživovacia povinnosť na navrhovateľa voči synovi J. E. nevzťahuje z dôvodu, že nič (okrem štúdia zvoleného a plánovaného synom) synovi nebráni, aby si prostriedky na svoje živobytie zaobstaral sám.

9. Pre rozhodnutie o návrhu navrhovateľa na zrušenie vyživovacej povinnosti voči synovi postačilo dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie. Ak súd prvej inštancie dospel k názoru, že od 01.07.2019

je J. E. schopný sám sa živiť a majetkové pomery navrhovateľa odôvodňovali plnenie si vyživovacej povinnosti v súdom určenej výške do 30.06.2019, nebolo potrebné hlbšie skúmať majetkové pomery účastníkov konania. J. E. v odvolaní poukazoval na to, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/42/2019 bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby, opomenul však uviesť, že dôvodom vyhlásenia oslobodzujúceho rozsudku bola skutočnosť, že trestnosť činu zanikla v dôsledku zaplataenia dlžného výživného navrhovateľom v prospech J. E. vo výške 21 017,88 €. Táto suma poslúži synovi spolu s príjmom, ktorý si môže obstaráť na úhradu nákladov štúdia do jeho dokončenia.

10. Odvolateľ v odvolaní nekonkretizoval žiadne odvolacie dôvody, ktorými je možné podľa Civilného sporového poriadku alebo Civilného mimosporového poriadku odôvodniť odvolanie. Výtky odvolateľa podriadil odvolací súd pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) pod písm. f) - súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a pod písm. h) - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10.1 Žiaden z odvolacích dôvodov nebol podľa názoru odvolacieho súdu uplatnený dôvodne. Ako už bolo uvedené v bode 9 synom navrhnuté dôkazy na majetkové pomery otca nebolo potrebné vykonať, pretože rozhodujúce skutočnosti zistil súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu a správne a majetkové pomery navrhovateľa za obdobie po 01.07.2019 nezohrávajú žiadnu rolu, keď dôvodom zrušenia vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči synovi nebolo zistenie, že navrhovateľ je nemajetný, ale že je syn schopný sám sa živiť. Z vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k správnym skutkovým zisteniam a vec posúdil správne podľa relevantnej právnej normy.

11. Ak vetou: „Na pojednávanie dňa 17.01.2020 nebola dodržaná zákonná lehota na prípravu na pojednávanie. Predvolanie na pojednávanie bolo doručené mojej splnomocnenej zástupkyňi dňa 13.01.2020“ mienil odvolateľ uplatniť odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku k tomu odvolací súd uvádza, že nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by znemožnil synovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva odvolací súd nezistil.

12. Podľa § 100 ods. 1, 2, 3 C. s. p. súd dbá, aby strany a ostatné predvolávané osoby boli procesnými úkonmi súdu čo najmenej zaťažované, najmä dbá, aby boli predvolávané na čas, kedy pravdepodobne bude ich účasť na procesnom úkone potrebná. Predvolanie na jednotlivé procesné úkony súdu sa uskutočňuje spravidla písomne, prípadne telefonicky alebo inými vhodnými prostriedkami. Ak bola osoba predvolaná inak ako písomne, vykoná sa o tom záznam v súdnom spise. V predvolaní sa označí vec, miesto, čas a predmet procesného úkonu, ďalej sa uvedie, v akom procesnom postavení sa má osoba na procesnom úkone zúčastniť a ktoré písomnosti alebo veci má predložiť.

13. Predvolanie na pojednávanie na deň 17. januára 2020 mal Okresný súd Zvolen podľa pokynu konajúcej sudkyne odoslať právnomu zástupcovi navrhovateľa a splnomocnenej zástupkyňi syna. V predvolaní na pojednávanie na deň 17. januára 2020 bolo uvedené, že sa o 10 hod. bude konať pojednávanie na Okresnom súde Zvolen v miestnosti č. 7 na prvom poschodí. Podľa doručky na č. I. 344 spisu advokátovi navrhovateľa bolo spolu s inými listinami doručené aj predvolanie na termín 17. januára. Takáto príloha absentuje na doručke na č. I. 345 potvrdzujúcej prevzatie písomnosti splnomocnenou zástupkyňou syna J. E.. S tým korešponduje úradný záznam uvedený na str. 346 spisu, podľa ktorého dňa 3. januára 2020 telefonicky oznámila splnomocnená zástupkyňa a matka J. E. E.. E. D., že dňa 31.12.2019 jej bolo doručené „potvrdenie z č. I. 331-333 spisu, spolu s podaním z č. I. 337 spisu“, no podľa správy odosielateľa jej malo byť doručené „predvolanie na pojednávanie“ na termín 17/1, ale toto jej doručené nebolo. Splnomocnenej zástupkyne bol telefonicky oznámený termín pojednávania vytýčený na deň 18.01.2020 o 10 hod., ktorý zobrala na vedomie a následne jej bol termín pojednávania zaslaný aj hybridnou poštou. Termín pojednávania, resp. predvolania na pojednávanie prevzala podľa doručky dňa 13. januára 2020 (č. I. 346). Podpísaná je asistentka senátu.

14. Splnomocnená zástupkyňa J. E. už 31.12.2019 vedela, že je termín pojednávania nariadený na 17. januára 2020 a práve z tohto dôvodu, že písomné predvolanie jej doručené nebolo, reklamovala túto skutočnosť telefonicky na Okresnom súde Zvolen. Okresný súd vypravil 3. januára 2020 o 9.43 hod. opätovne predvolanie na termín 17. januára 2020 pre splnomocnenú zástupkyňa syna E.. E. D., prílohou ktorého bolo vypracované písomné predvolanie na pojednávanie. Je pravdou, že toto predvolanie v písomnej forme prevzala splnomocnená zástupkyňa syna iba 13. januára 2020, čo ale neznamená, že nebola na prípravu na pojednávanie zachovaná 5 dňová lehota na doručenie predvolania podľa

§ 178 ods. 2 C. s. p. (predvolanie sa doručuje strane alebo jej zástupcovi tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať). Predvolanie na pojednávanie môže byť doručené strane alebo jeho zástupcovi aj inak ako písomne, napríklad telefonicky (§ 100 ods. 2 C. s. p.), o čom má súd v súdnom spise vykonať záznam. Súd prvej inštancie postupoval v súlade s § 100 ods. 2 C. s. p. a ihneď ako zistil pochybenie pri doručovaní predvolania splnomocnenej zástupkyňi syna dňom 31.12.2019, splnomocnenú zástupkyňu predvolal telefonicky dňa 3. januára 2020, o čom je urobený záznam v spise a následne bolo toto predvolanie doručené aj písomne. Splnomocnená zástupkyňa syna o termíne pojednávania vedela už od 31.12.2019, konkrétne predvolanie telefonické prevzala 3. januára 2020 a neprevzatie elektronickej pošty v lehote od 3. januára 2020 do 13. januára 2020, keď adresát vedel, že sa mu bude doručovať opätovne predvolanie na pojednávanie na jeho výslovnú žiadosť, nemôže mať za následok porušenie ustanovenia § 178 ods. 2 C. s. p.

15. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku účastníkov na náhradu trov konania je v súlade s ustanovením § 52 Civilného mimosporového poriadku. Náhradu trov odvolacieho konania rovnako aplikujúc ustanovenie § 52 Civilného mimosporového poriadku odvolací súd žiadnemu z účastníkov konania nepriznal, keď ich náhradu ani v odvolacom konaní úspešný navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu syna nepožadoval.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 C.m.p.).

Proti právoplatnému rozhodnutiu súdu v konaní podľa tohto zákona je prípustné dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len "generálny prokurátor"), ak to vyžaduje verejný záujem alebo ochrana práv a ak nápravu nemožno v čase podania dovolania generálneho prokurátora dosiahnuť inými právnymi prostriedkami (§ 78 ods. 1 C.m.p.). Dovolanie generálneho prokurátora je prípustné, ak potreba zrušiť alebo zmeniť právoplatné rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty (§ 78 ods. 2 C.m.p.).

Generálny prokurátor podá dovolanie iba na základe podnetu účastníka alebo osoby dotknutej právoplatným rozhodnutím súdu. Generálny prokurátor nie je viazaný rozsahom podnetu v prípadoch, v ktorých ani dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania (§ 80 ods. 1 C.m.p.). Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj bez podnetu vo veciach, v ktorých môže prokurátor do konania vstúpiť, a to aj vtedy, ak prokurátor do konania nevstúpil (§ 80 ods. 2 C.m.p.).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie ani na základe výzvy na plnenie (§ 379 ods. 1 a 2 C.m.p.), môže mu súd uložiť pokutu do 1.000,- € (§ 382 ods. 1 C.m.p.), rozhodnúť o zastavení výplaty rodičovského príspevku a prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa (§ 383 ods. 1 C.m.p.) alebo odňať maloletého tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a postarať sa o jeho odovzdanie tomu, komu bolo podľa rozhodnutia zverené, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnené premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať (§ 386 ods. 1 C.m.p.) a to všetko aj bez návrhu (§ 376 ods. 2 C.m.p.).